

Emilek

Občasník ZŠ E. Zátorka

1/2009

Obsah

Úvodní slovo

Startujte motory!

Mozkohlavec dvanáctý

Nové příběhy papouška Ponyho

Detektivní story, které se skutečně nestalo

Vražda v „salónním“ voze

Už jste viděli nový film o Indianu Jonesovi?

Sparta THC

Výprava za střelbou

Recitační soutěž v Kopřivnici

Co děláme v zimě

Nazdárek kamarádi. Venku je ale zima, co? Brrr, ještě teď se třepu. Kdyby nebylo zimy, neměli bychom sníh. A nebýt sněhu, na čem bych lyžoval? Můj názor na zimu vás však určitě nezajímá, že? A co vysvědčení? Doufám, že jste měli samé jedničky. Ne? Tak ihned švihejte studovat. Vlastně ještě počkejte! My jsme přece taky zdroj vzdělání. Nevěříte? Naši redaktori totiž v přírodě našli nového živočicha. Možná teď kroutíte hlavou a říkáte si, jestli si náhodou nedělám srandu. Nedělám, jakože se Emílek jmenuji. A jakže se to podivné zvíře jmenuje? Mozkohlavec dvanáctý. Jméno jako z hororu. Když už jsme u těch hororů, máte rádi napínavé příběhy? Já osobně ne, ale pro ty z vás, kteří je zbožňují, tady máme jednu detektivku. Vlastně hned dvě. Musíme přece myslet na ostatní. Představte si, že by nás strachem odhodili do kouta a nikdy víc nečetli naše články. To by bylo smutné.

Pokud nechcete číst detektivku, přiletí si pro vás papoušek Pony a spolu se svými

přáteli vás vtáhne do jejich naučné a zábavné bajky. Žádný příběh není nekonečný (ani ten Ponyho), proto nezoufejte, máme tu ještě další.

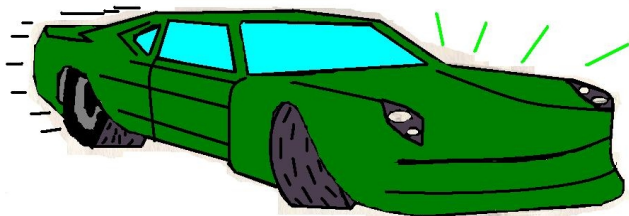
Co takhle si zastřílet? To by tedy asi nešlo, ale věděli jste třeba, že je v Kopřivnici střelecký klub? Tak přesně o něm se dočtete v rubrice „Zajímavosti a rozhovory z našeho okolí“. Určitě jsem na něco zapomněl. Jsem Emča popleta, tedy další důvod, proč si pročíst náš časopis. Ze zvědavosti. Tímto se s vámi loučím a už opravdu musím letět, protože mi za krkem přistála sněhová koule.

Váš milovaný Emílek a jeho redakce

Startujte motory!

Už to je dávno, co první jezdci jezdili po písečné pláži Daytona beach, ale ty časy už jsou pryč. Časem se totiž přesunuli z přírodních tratí na hliněné. Ovšem i sériová auta, kterými se jezdilo, nestačila bezpečnostně, a tak je postupně NASCAR začal ze závodů stahovat a nahrazovat závodními speciály (snad i kvůli vysoké rychlosti, která na hliněných oválech narůstala). Svým drsným způsobem závoděním se Nascar dostal do všech koutů Ameriky. Všimla si toho velká tabáková společnost Reynolds a začala závody sponzorovat, ale jen do té doby, než byla ve Spojených státech reklama na tabák zakázána. Sláva závodů rostla, až se staly nejsledovanějším závodním šampionátem ve Spojených státech.

V Evropě však Nascar tak populární není. Ono neustálé závodění na okruhu, který nemá více než čtyři zatáčky (a k tomu se všechny jezdí doleva), nemusí být pro někoho až tak záživné. Ovšem každý „Amík“ ví, jak jsou tyto závody nebezpečné a plné adrenalinu (vozy disponují výkonem až 800 koní). Nikde jinde nenajdete tolik soubojů „plechu na plech“ ve vysokých rychlostech, takže i nezaujatý divák nalezne větší napětí než v jiných konkurenčních závodech.

S bezpečností je to v Nascaru téměř stejné jako u dobře známých závodů Formule 1. Starají se o ni moderní technologie ve vozech. Velmi důležité jsou i bezpečnostní pásy, které bývají v těchto speciálních vozech větší než u aut tovární výroby. Kolem okruhu stojí speciální zdi, tlumící případný náraz.

Doufám, že vám tento článek dal představu, o čem zhruba Nascar je. Pokud se vám závody zalíbily, stačí si na nějaký ten závod zaletět (pokud ovšem máte tučné bankovní konto). A kdo nemá vůbec žádné konto, nezbyvá mu nic jiného, než se jít projet na kole do parku...i s přilbou, samozřejmě.

Zdroj: <http://nascar.navajo.cz>

Mozkohlavec dvanáctý

aneb

tvor, kterého ještě neznáte

Tento druh živočicha se v přírodě vyskytuje velmi málo. Poprvé jej objevili vědci 12. 12. 1212 v místě, kde se protíná dvanáctá rovnoběžka s dvanáctým poledníkem. Původně si mysleli, že na nalezišti leží mozek nějakého člověka. V tom se ale zmýlili. Mozkohlavcovo tělo sice vypadá jako mozek, ale jsou v něm dva otvory, a když se cítí v nebezpečí, z jedné vysune své velké oko a z druhé tlustou končetinu, pomocí které se rychle přesune někam do bezpečí.

Jestli se ptáte, co asi jí, tak vám řeknu jedno: „Vás ne!“ On totiž nejí nic. A jak by taky mohl, když nemá ani žaludek. Vlastně ani nevíme, jak může tento tvor vůbec žít, když jeho **jediným** orgánem je právě mozek. Ten v poslední době vědci hodně zkoumali. Dokonce provedli jeden pokus, kdy dobrovolníkovi odebrali jeho mozek a místo něj mu do hlavy dali mozkohlavce. Když se pak probudil z narkózy, předložili mu k vyřešení složitou úlohu, která průměrnému člověku zabere asi 10 minut, a on věděl správný výsledek za jednu sekundu. Tímto vědci zjistili, že by se mozkohlavec dal velmi dobře využít, ale je tu jeden

háček. Nikomu se nepodařilo najít více exemplářů. Zatím byly evidovány pouze tři, a to je docela málo. Ledaže by snad někdo vymyslel, jak klonovat tyto zvláštní živočichy.

To je zatím vše. Více toho o nich ještě nevíme.

Nové příběhy papouška Ponyho

Když se papoušek Pony probudil, kůň, oslík, prasátko, kůzlata a ovce již stáli nad ním.

„Co se děje?“ zeptal se Pony unaveným hlasem. Nikdo nic neříkal, ale přihlížející se potouchle usmívali. Ještě rozespalý se šel opláchnout do korýtka. Když se rozkoukal, uviděl, že je krásný den. Všichni společně zamířili na nedalekou louku.

Pony vyletěl a rozkřikl se: „Začíná nový krásný den, třikrát hurá.“ Když už měl létání dost, přistál na zádech vepřítka Pepíka a konstatoval: „Včera se mi ten příběh, co vypravovala ovce Emilka, moc líbil. Pojd' me si zase nějaký říct, třeba potom něco zažijeme, to by byla sranda.“

„Bééé, to by bylo fajn, já už jsem vyprávěla, tak teď někdo jiný,“ řekla Emilka a posadila se.

„Tak já tedy budu vyprávět,“ navrhl kůň Blesk, „o svém dědovi Gustovi, jak jednou...“

...„Co budeme dělat?“ rozkřikl se na celé kolo oslík Pepík. Všichni se až zděsili. Jeho pisklavý hlas se rozlehl po celé farmě.

Kůň Gusta vyběhl ze stáje a zvolal: „Půjdeme se podívat k jezírku. Vezmeme s sebou selátko Honzu.“ Poté se Gusta rozběhl k chlívku. Honza se zrovna válel v blátě před chlívkem.

„K jezírku? Ale tam přece nesmíme! Víte, že je to tam nebezpečné.“ Honza sice protestoval, ale protože si Gusta a Pepa

nedali říct, slíbil, že s nimi půjde, ale až za půl hodinky. Ať do té doby počkají.

Když konečně vyšli, Honza se strašlivě bál, co se stane. „Nechcete si to ještě rozmyslet? Mně se to nějak nelíbí.“

„Ale, neboj se, co by se mohlo stát?“ utěšoval ho Gusta. Když přišli k jezírku, lehlo si selátko do blátivé louže a začalo se čvachtat.

„Pojd' s námi radši do vody!“ pobízел ho Pepa.

„Víš, že nemám vodu rád,“ odmítl ho Honza a šel si lehnout na vyhrátou hlínu poblíž vody. Vánek mírně vál a byla pohoda. Pepík pomalu vylézal z vody. Gustovi se sice z vody moc nechtělo, ale šel taky, protože si to Honza přál. Když už byl zahřátý, pobízел Pepu, aby s ním šel znova do vody.

„Pojd' se mnou, bude sranda, no tak, pojd', prosím!“ Ale marně. Pepovi se zrovna nechtělo, a tak šel Gusta sám. To však neměl dělat. Kousek dál od břehu, když už se Pepa chystal jít do vody, se Gustovy nohy zapletly do řas, které byly v malých skupinkách roztroušeny po celém jezírku. Pepa zpanikařil, protože Gusta zaržál na celé kolo o pomoc, odběhl do lesíka, ale Honza nešel nikam, i přes jeho odpor k vodě skočil a snažil se doplatat ke Gustovi, aby jej z nepříjemné pasti vyprostil. Usiloval o to tak, že se dokonce sám málem utopil. Nakonec, po dlouhém zápolení, se oba dostali na břeh. Když Pepa uviděl, že je Gusta venku, samou radostí se k němu rozběhl. A kdyby se Gusta netvářil tak přísne, byl by ho povalil zpátky do vody. Náš zachráněný se však zlobil na Pepu, že mu nepřišel na pomoc.

....„Od té doby všude chodil jen s Honzou. A plyne z toho ponaučení, že v nouzi poznáš přítele. Kdyby ho tenkrát nezachránil, nebyl bych tu ani já, a tak můžeme tvrdit, že zachránil i mě,“

dokončil Blesk své vyprávění. Všichni byli dojati a přemýšleli, jestli by je jejich kamarádi také zachránili.

„Kdybych se topil, zachránili byste mě?“ zeptal se Pony, když nikdo nic ze sebe nemohl dostat. Všichni řekli, že jo, ale kdo ví... Možná že by utekli stejně jako Pepa. Možná ne, ale to už byl večer a všichni se už museli vrátit domů a na kutě.

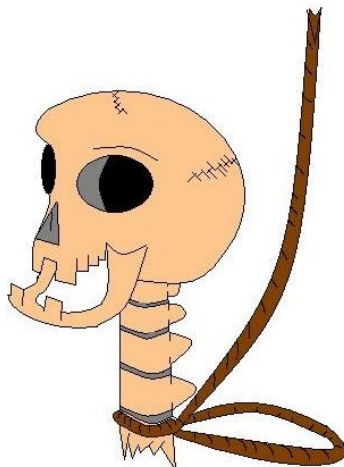

Detektivní story, které se skutečně nestalo

Začíná to nějak takto:

V malé vesničce jménem Big žil jeden velmi spokojený manželský pár. Manžel Jack pracoval jako hrobník, kameník a kněz v jedné osobě. Nadešel sychravý, mrazivý večer. Šichta skončila, Jack se vydal směrem domů. Ten den zrovna pohřbíval místního štamgasta, docela zavalitou osobu, která si nechala v závěti ustanovit, že „všem, kteří půjdou na jeho pohřeb, bude desetkrát nalito Tullamore Dew“. Proto se také Jack blížil k domovu velmi motavým pohybem, neboť i hrobník něco popil (a přidal si i z vlastních zásob).

Po delší době se dopotácel až ke svému obydlí. Chvíli zvoní, nikdo neotvírá. Bouchá na dveře, nikdo neotvírá. Řve pod okny, nikdo neotvírá, nikdo se neozývá. Vzpomněl si, že má klíče od domu. Vytáhl svazek klíčů, začal hledat ten správný. Asi po pěti minutách jej našel. Snažil se jej zastrčit do zámku. Uplynulo dalších deset minut. Když se mu to konečně

podářilo, začal více myslet. Jaká je asi správná kombinace, aby se dveře otevřely? Ale již na začátku mu klíče vyklouzly ze zámku, a tak ve tmě ohledával zem ve snaze najít ztracené klíče. Již byl tak unaven, že teprve ráno zjistil, že ho do hlavy tlačí schody. Vyhoupł se zpět na nohy. Spatřil klíče. Zatlačil na dveře, ty byly otevřeny. Vešel dovnitř, vyzul se, umyl se, šel hledat ženu. Neměl však náladu na to, aby řvala, kde se celou noc courá. Vydal se ji hledat pěšky.

Začal od sklepa a postupoval směrem vzhůru. Po manželce žádné stopy. Na podlaze bylo pouze hodně stop od bláta jako od nějakého prasete nebo psa nebo čehokoli jiného. Vešel vstříc obývacímu pokoji, prudce otevřel dveře a ... Zde ležela manželka naprosto bezvládná v dětské vaničce plné krve. Hrobník uskočil, rychle zavřel dveře. Celý v šoku běžel k telefonu, před schodištěm zakopl, ale zvedl se a běžel dál. U komunikačního zařízení nevěděl, komu má vlastně zavolat. Má zavolat první policii, hasiče, blázinec nebo záchranku? Zavolal tedy záchranku. Konstatovali smrt, jeli na hřbitov. A zakopali nebožku.

Po několika dnech se Jack vrátil z hospody. A co jej zde nečekalo? Za dveřmi stála vraždící potvora, brousila si prsty na hrobníka. Ten se lekl, hodil zpátečku, narazil do zdi, ulehł na zem, hrál mrtvého brouka. Za pár dní si všimli sousedé nesmírného zápachu z domu. Povolali tedy vyšetřovatele. Ti po několika dnech zjistili jenom to, že je v podlaze otvor, ale neodhodlali se jej prozkoumat. Jeden občan se nabídl, že tuto nebezpečnou akci provede. I spustili ho do jámy a po dvou dnech vytáhli pouze kostru. Starosta se zděsil, navrhl dům odstranit. Naložili do díry dynamitu a odstřelili. Vznikł kráter, po dlouhou dobu si lidé mysleli, že je vše za nimi. Ale nebylo, nestvůra se usadila v lesích, tak kolem lesů nikdo moc nechodil. Po pár letech už nebył nikdo, kdo by se sem přistěhoval, poslední obyvatelé se již rozprchli a s osadou byl konec.

Vražda v „salónním“ voze

„Tak to teda nebylo!“ vzkřikl inspektor. „Bavíme se zde o té nemilé věci, kterou jsme našli. Tedy to tělo převrácené, probodnuté třemi ranami tupým předmětem, rozčtvrcené, rozhozené, dílem připoutáno v dětské autosedačce a polito kečupem. Co mi k tomu řeknete, slečno?“ zvolal znovu policista.

Žena zakroutila hlavou, pyšně si odkráčela do dalšího pokoje. Jen z dálky uslyšel její hlas, jak říká: „Bavte se o té záležitosti s mým právníkem.“

Inspektor Tolmen s nepořízenou ujížděl v autě na policejní stanici. Po cestě třikrát překročil požadovanou rychlost, na základně si vyzvedl fotky svého auta vyfoceného třemi radary při cestě. Musel tedy zaplatit pokutu, přišel o několik bodů. V kanceláři již seděli spolupracovníci, dychtivě očekávali rozvinutí případu. Aby mohli být také nápomocni, dostali finanční obnos. Tolmen předstoupil, začal vypravovat o tomto případu: „V neděli naše hlídka zastihla dvě pronásledující auta, protože nepřestoupili rychlost, nemohlo se jim nic vytknout, až později v noci, z neděle na pondělí, jsem našel ono vozidlo s propíchanými pneumatikami, stopy nějakého dalšího auta s letním vzorkem, které zůstaly ve sněhu. Rozhoduji se, jestli prověřit vozidlo, po chvílce váhání zkusím otevřít dveře, byly přimrzlé, šlo to tedy ztěžka, ale přece jen jsem je otevřel, nastoupil a co nevidím? Airbag u řidiče byl použit, na autě žádné známky nárazu, klademe si tedy otázku, jestli byl vypáčen. Ten, kdo tento skutek provedl, musel být dosti beze smyslů, použít airbag, to není jen tak. Vraťme se k tělu. Kusy jsem poslal na patologii. Doufám, že potom budeme vědět více.“

Poté inspektor vytáhl ze šuplíku fotografie stop pneumatik. Povídá: „Hleďte na stopy, jestli se z toho dá něco vydedukovat, tak asi to, že se mu nejelo moc dobře, na letních pneumatikách se přece hůře brzdí. A také ten, kdo čtvrtil, nebyl asi nějaký nováček, kdo přichází nejvíc v úvahu, je řezník nebo někdo, kdo v tom má praxi.“

„To je pravda,“ přitakali pracovníci.

Tolmen se rozhodl čmuchat kolem manželky zavražděného. Tajně ji celý týden nechal sledovat. Zjistil přitom, že žena má nějaký poměr s třikrát na doživotí odsouzeným řezníkem, který pracuje v městské masně. A tu to do sebe počalo zapadat, odtud se to celé odvíjelo.

Tolmen: „Ted' stačí najít zbraň, prověřit pracoviště, vyčistit vůz.“

Jel na pracoviště zavražděného, ale to již bylo uklizeno. Odjel za vdovou, která však nebyla doma, ale užívala si s řezníkem. Inspektor se vkradl do obývací místnosti, přemýšlel, kam dali sejf. Šmejdil, našel jej po chvíli pod obrazem otevřený a v něm prázdný pytel od bankovek. Nemohl si nepovšimnout sošky od krve a kečupu. Vzal pytel, sošku, pádil pryč. Na služebně uzavřel tyto další stopy. Nechal si předvolat řezníka a vdovu. Vrah měl s sebou nerezový kufr značky Tescoma. Dostavil se jako první k výsledku. A povídá: „Už nemohu dál.“ Otevřel kufr, v něm ukrýval kečup, další vražedné nástroje (vývrtku, nůž na sýr, cukrářskou zdobičku).

Pak přišla na řadu žena. „Ten hlupák se přiznal, tak to nemá cenu. Vzala jsem ty peníze a utratila jsem je. Stačí vám to? Jen mě dejte s ním do cely, já mu ukážu.“

S oběma proběhl krátký soud, byli odsouzeni na doživotí, muž počtvrté, žena poprvé zaslouženě.

Tolmenovi zbývala poslední věc, případ uzavřel, ale měl stále auto, tedy místo činu. Vyčistil ho, prodal, zbohatnul, seknul s pozicí detektiva, koupil si u Krejčíře vilu... A jestli nespáchal bankovní podvody nebo něco jiného, tak tam už nebydlí.

Už jste viděli nový film o Indianu Jonesi?

Když uslyšíte pojmy dobrodružství, poklady všeho druhu, nástrahy, pasti, také nepřátele a fanatiky, řeč není o nikom jiném než o Indiánu Jonesi, který má pořád co na práci, objevuje, pátrá, vydává se na neuvěřitelné výpravy. Je asi potřeba uvést změny, ke kterým došlo v zatím nejnovějším díle Indiana Jones a tajemství křišťálové lebky oproti předchozím dílům o slavném archeologovi (Indiana Jones a dobyvatelé ztracené archy a další). Objevily se úpravy okolí, ubralo se na netopýrech a pavoucích, přibyli zase noví živočichové - lidožraví mravenci. Hlavní hrdina se však nepotýká pouze s nimi, ale pronásledují jej Rusové. Stejně však nakonec dojde za svým cílem.

Samozřejmě že nechybí vizuální efekty - propadání schodů, ale také počítačově vytvořený odlet ufa. Jones se dostává do úzkých, vždy si však ví rady, a proto uprchne. Nechybí nové pády ze skály či vodopádu, ale nebojte se, nikomu se nic nestane. Co zde najdeme: tajnou moc předmětů, ať už ze zlata, nebo z jiného materiálu. Účinnost a funkce zůstává stejná - vázu, dózu, postavičku stačí někam přiložit a je otevřeno.

Vše začíná v americké poušti, kam byl Indy odvečen Rusy, aby pro ně našel artefakt (lebku). Jones se však odtud dostane s pomocí ledničky. Pak již spolu se synem a dalšími pokračují po stopách záhadě, stále pronásledovaní. Ale nebojte se, dostane se z toho. A odlišnosti v ději? Pamatujete si díl, kdy chtěli dobrodruhu vytrhnout srdce a hodit jej do sopky? Nebo když utíkal v tunelu před obrovskou koulí? Mně osobně se líbí i starší díly. Byly plné napětí a pořád tam bylo co dělat. Teď je to zaměřeno na cestování letadly. Myslím si, že těm, kteří viděli ostatní díly, to bude vyhovovat, ale většinou si všichni přijdou na své. Indiana Jones a tajemství křišťálové lebky se mi velmi líbil, osobně jej považuji za nejlepší díl.

To bude asi tak vše, teď se stačí na film podívat.

Sparta THC

Příběh začíná v šatně jednoho z nejlepších fotbalových klubů v ČR. Několik Spartanů se zrovna připravovalo na finálový zápas českého poháru proti Baníčku. Pak jeden hráč ze srandy prohodil: „Hej chlapi, jestli to dneska prohrajem, půjdem se někde pořádně zhulit, ne? Aspoň tu prohru vyženem z hlavy.“

„OK, to by šlo,“ řekli ostatní.

Tuto domluvu samozřejmě neměl nikdo cizí slyšet. Ale opak se stal pravdou. Když o tom zrovna mluvili, šel kolem dveří šatny jeden zvědavý novinář. Zaslechl hráče, zastavil se a poslouchal. Zjistil, co potřeboval pro svůj budoucí článek, a neslyšně odešel pryč.

Na druhý den se konal již zmiňovaný zápas. Stadion byl doslova „napráskaný“ fanoušky a všichni už napjatě čekali, až začne. Ostravský kotel byl slyšet snad až na Petřín, když hned po začátku utkání baníkovský kanonýr Václav Svěrkoš krásně proběhl soupeřovou obranou a brilantní střelou překonal brankáře Blažka. V průběhu utkání ještě přidal Svěrky dva góly a Baník vyhrál 3:0.

Sparta prohrála a domluva hráčů se začala naplňovat.

Novinář se samozřejmě jako nenápadný pronásledovatel vydal za nimi. Po chvíli došli na černý trh, kde koupili sáček marihuany. Šli na jedno vytipované místo, kde si byli téměř jisti, že je nikdo nezahledne. Začali hulit. Mezitím se novinář schoval do parku, z kterého šlo fotbalisty krásně vidět a novináře naopak vůbec. Vytáhl fotoaparát, zrcadlovku značky Nikon, zamířil na ně, vytvořil několik fotek, nato si ještě zapsal pár poznámek a tiše se odplížil bez toho, že by jej spatřili. Když došla „tráva“, vyrazili domů, aby se z toho vyspali. Cestou ještě trochu „ztížili práci uklízečích službě města Prahy.

Ráno, když si trenér Sparty přečetl noviny a dověděl se, co jeho hráči provedli, řeknu vám, že nadšený zrovna nebyl, ba dokonce se naštvál do takové míry, že ukončil smlouvu ve Spartě. Zkrátka, „zhulence“ v týmu nechce. Když pak odcházel ze stadionu, na

hlavních dveřích byl pověšen plakát se znakem Sparty, který byl ale upraven. Trenér už si jej ani nevšiml a odešel.

Výprava za střelbou

Výprava za střeleckým klubem, to tu ještě nebylo! Tak jsme se vypravili za takovým klubem, který se jmenuje SSK TATRA Kopřivnice. Nachází se v areálu školy Sv. Zdislavy. Jaromíru Zetkovi, jeho novému vedoucímu, jsme položili pár otázek.

1. Jak dlouho vedete tento klub?

Klub vedu od 1. ledna 2009, kdy jsem vystřídal dlouholetého předsedu Petra Tyraje, který funkci předsedy střeleckého klubu vykonával 16 let. Za jeho práci bych mu chtěl prostřednictvím Vašich novin a jménem všech členů ještě jednou poděkovat.

2. Existují i jiné kluby se stejným nebo podobným zaměřením v Kopřivnici?

Ne, sportovní střelecký klub TATRA je jediný v Kopřivnici. Nicméně další kluby jsou v okolních městech.

3. Kolik má váš klub členů?

V současnosti máme zhruba 30 členů (včetně dorostu a mládeže).

4. Jak často probíhá trénink?

Standardní trénink je v zimní sezóně třikrát týdně, v létě trénujeme dvakrát týdně, další tréninky jsou podle potřeby a výkonnosti střelce individuální. Střelecké závody jsou buď v sobotu a neděli, některé vícekolové závody probíhají i během týdne.

5. Jak dlouho trénink trvá?

Včetně přípravy střelce, terčů a zbraní zhruba dvě hodiny.

6. Účastníte se nějakých závodů? Pokud ano, jaké jste získali nejvyšší a pro vás nejcennější ocenění?

V rámci SSK TATRA Kopřivnice jsme vždy kladli velký důraz na výchovu mládeže, se kterou jsme měli a máme velmi pěkné výsledky. Na přelomu osmdesátých a devadesátých let registroval klub zhruba 40 členů v mládežnických kategoriích. Tato doba byla pro nás velmi úspěšná - v disciplíně vzduchová puška jsme získali řadu medailí na mistrovství České republiky i federálním mistrovství Československa. Z tohoto období vzešel reprezentant České republiky Petr Černochoch. V disciplíně vzduchová pistole obsadil Radim Truchlý na mistrovství České republiky třetí a René Kawulok na mistrovství ČSFR čtvrté místo. Na tyto úspěchy navázala Renata Gebauerová, která vybojovala několik titulů Mistr České republiky. Příslibem pro budoucnost je i Veronika Vavrošová, která se zařadila mezi nejlepší "puškové" střelkyně v dorostenecké kategorii. Mistrovství České republiky se v posledních létech pravidelně účastní Vilém Gebauer, Michal Hromočuk a Marek Wiszczor. Na základě dosažených výsledků byla zařazena do reprezentace České republiky pro rok 2009 členka našeho SSK Veronika Vavrošová i Renáta Gebauerová.

7. Jaké věkové kategorie lidí k vám chodí?

Říká se, že střelba je sport pro všechny generace, a můžeme to doložit i v kopřivnickém klubu. Naši nejmladší střelci jsou ve věku 10 let, na „druhé straně“ nejstarší střelec, p. Milan Indyk, v letošním roce oslaví „pěťasedmdesátku“.

8. Proč vlastně děláte trenéra? Co Vás na tom baví?

Chci předat své zkušenosti dalším mladým střelcům, kterým střelectví může dát nejen náplň pro volný čas, ale i naučit je

sebeovládání, soustředění a postřehu. Rovněž může být velkou výzvou s jasně definovaným cílem.

9. Děláte i jinou práci v kroužku?

V každém sportovním klubu je práce dost a dost, střelecký klub v tomto směru není žádnou výjimkou.

10. Střílíte i v době mimo trénink?

Pouze výjimečně.

Doufáme, že jste si udělali představu o tom, co tento koníček obnáší. Je to hlavně dřina a pořádná makačka!!!

Recitační soutěž v Kopřivnici

Dne 19.2. se v DDM uskutečnila recitační soutěž. Sešli se zde žáci různých věkových kategorií jen s jediným cílem: přednést svoji báseň, ať už od známých, či méně známých autorů. Na takové akci jsme nemohli chybět. Žáci reprezentující naši školu podali opravdu skvělé výsledky a tři z nich se dokonce i umístili. V kategorii 6.-7. ročníku postoupila do okresního kola Verča Kašubová, v kategorii žáků 8.-9. ročníku svou báseň přednášeli Mirek Masný a Míša Bačová. Postoupil pouze Mirek. A jak vše probíhalo přímo v kotli? To už si přečtěte v následujícím rozhovoru s Míšou.

1. Co tě dovedlo k rozhodnutí přihlásit se na recitaci?

S přednesem jsem začala už ve druhé třídě a od té doby se na recitační soutěže hlásím pravidelně.

2. Byla jsi před vystoupením v DDM nervózní?

Ano, a jak! Když jsem seděla, úplně se mi třásla kolena, ale když jsem stála na pódiu, už mi to přišlo všechno v pohodě.

3. Nejsi zklamaná z neúspěchu?

Pro mě to nebyl neúspěch, už jenom dostat se do okrskového kola a vyzkoušet tu atmosféru byl pro mě úspěch.

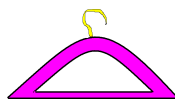
4. Jak to vidíš další rok? Zkusíš se znovu přihlásit?

Určitě. Přednášet básně mě baví, a když je příležitost předvést své schopnosti i ostatním, tak proč ne.

5. A nakonec dej malou radu našim čtenářům, kteří se o recitaci taky zajímají.

Pokud vás přednášet básně baví, určitě se na recitační soutěž přihlaste, získáte zkušenost a kdo ví? ☺ Třeba taky vyhrajete.

V okresním kole se již naši soutěžící bohužel neumístili. Doufáme, že vás článek nějak inspiroval či dodal odvahy zúčastnit se v příštím ročníku. A pokud ne, nevadí. ☺

Co děláme v zimě

„Dovedete si představit zimu bez sněhu? Já teda ne. V zimě se dají hrát různé hry. Můžeme se koulovat nebo se jen tak procházet ve sněhu s kamarády a užívat si krásně mrazivého počasí. Cože to povídám? Snažím se vám upřesnit, jak vypadá taková správná zima. Stejně jako léto nemůže být bez koupání, tak ani zima nemůže být bez zimních radovánek. Představte si - jdete, posloucháte písničky, pobrukuje si a náhle vám zaletí zmrzlá sněhová koule přímo za krk. Vy se ohlížíte, vyskočí vaši kamarádi a strhne se sněhový boj. Já osobně mám ráda koulovačky, dobře se u toho pobavím a těším se pak domů, kde je příjemně teploučko. Přečtěte si záliby našich spolužáků, konkrétně účastníků odpoledních úterních seminářů informatiky a německého jazyka.“

Co a proč dělají holky v zimě:

Koulování- protože otravujou kluci; je to sranda a dobré proti nudě; je to sranda, ale nikdy si nezačínám; protože mě to baví; je při tom zábava; velká sranda.

Lyžování- protože mě k tomu donutil můj táta; je to sranda; mám ráda sníh a mírně prudký kopec; baví mě to; nejčastěji padám.

Bruslení- protože mě to baví (2x); ve volném čase si jdu zabruslit; je mi zima, ale vždycky se zabavím; jako malá jsem krasobruslila a teď je to zábava.

Aerobik- je moje nejoblíbenější aktivita; protože to je super a hlavně je nám teplo; i když to není moc zimní aktivita jsem v tělocvičně, kde je teplo a ještě se při tom zahřeji a je to strašná prča.

Snowboard- protože mě to baví a je u toho sranda; učím se na něm.

Počítač- protože venku je zima a baví mě to; někdy se mi nechce ven.

Krytý bazén- je to místo koupání; baví mě plavat a potápět se.

Sáňkování- protože to baví moji sestru.

Televize- protože venku je zima.

Co a proč dělají kluci v zimě:

Koulování- kouluji se, když jsem venku; protože je to sranda.

Lyžování- no baví mě to.

Počítač- když je venku zima; baví mě to; hraji CS.

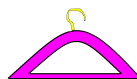
Bobování- protože mě baví sjíždět kopce.

Spím- potřebuji to.

Venek- je to moje droga ve sněhu; nechce se mi být doma.

Chodím na návštěvy- nechce se mi být doma a jít ven.

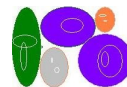
Aktivity které se objevily, ale bez komentáře: parkur a freerun

U příštího čísla se opět těší naše redakce. A kdo minule pozorně listoval Emílkem, hravě uhodne, kdo který článek napsal.

Redakce:

Grafická úprava :

Korektura: Hana Veselková